

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 października 2021 r.

w Warszawie

sprawy T. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 kwietnia 2020 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

T. O. w dniu 16 kwietnia 2020 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 9 kwietnia 2020 r., znak: (...). Odwołująca zarzuciła zaskarżonej decyzji błędne ustalenie stanu faktycznego w zakresie jej stanu zdrowia i wniosła o zmianę decyzji organu rentowego poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona podniosła, że dolegliwości zdrowotne nie pozwalały jej na podjęcie pracy przez okres ostatnich dwóch lat. W jej ocenie podjęte leczenie nie poprawia stanu zdrowia, ponieważ w dalszym ciągu nie jest w stanie wykonywać wielu czynności życia codziennego (odwołanie z dnia 16 kwietnia 2020 r., k. 3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Na wstępie organ rentowy przytoczył treść przepisów art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazujących na przesłanki, które należy spełnić, aby nabyć prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. W jego ocenie komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 1 kwietnia 2020 r. nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do pracy. W związku z tym odmówiono jej prawa do świadczenia rentowego (odpowiedź na odwołanie z dnia 14 maja 2020 r., k. 4 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. O. posiada wyuczony zawód sprzedawcy i pracowała na tym stanowisku przez krótki okres, a następnie została zatrudniona w przetwórnicy owoców i warzyw, w której pracowała w okresie od 4 maja 2004 r. do 18 lipca 2018 r. Tego dnia w wyniku wypadku przy pracy doznała urazu lewego barku, co było przyczyną rozpoczęcia przez nią okresu zasiłkowego (fakty bezsporne).

W dniu 22 listopada 2019 r. odwołująca złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.. W toku postępowania administracyjnego lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 4 marca 2020 r. uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Ocena stanu zdrowia badanej została podtrzymana w całości przez komisję lekarską ZUS, która wydała orzeczenie w dniu 1 kwietnia 2020 r. wskutek sprzeciwu ubezpieczonej z dnia 12 marca 2020 r. Mając na uwadze powyższe organ rentowy wydał decyzję z dnia 9 kwietnia 2020 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił T. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W jego ocenie odwołująca nie spełniła przesłanki niezdolności do pracy, która to została wymieniona w dyspozycji art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wniosek z dnia 22 listopada 2019 r., k. 1 a. r., orzeczenie z dnia 4 marca 2020 r., k. 9 a. r., sprzeciw z dnia 11 marca 2020 r., k. 41 dok. lek., orzeczenie z dnia 1 kwietnia 2020 r., k. 10 a. r. i decyzja z dnia 9 kwietnia 2020 r., k. 20 a. r.).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres oraz, jeżeli nastąpiła zmiana stanu jej zdrowia, to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 19 maja 2020 r., k. 6 a. s.).

W zakresie ortopedycznym rozpoznano u odwołującej stan po urazie barku lewego z uszkodzeniem pierścienia rotatorów oraz dyskopatię kręgosłupa bez upośledzenia sprawności i bez objawów zespołu bólowego. Podczas badania ortopedycznego ubezpieczona wstała i siadała swobodnie, przy czym rozbierała się sprawnie i samodzielnie. Zdiagnozowane u niej schorzenia nie powodują niezdolności do pracy w stopniu częściowym ani całkowitym. Ruchy kręgosłupa odwołującej podczas wykonywania prostych czynności są swobodne i nie dają objawów zespołu bólowego. Należy przyjąć, że występuje jedynie ograniczone unoszenie i odwodzenie ramienia, co jednak nie uniemożliwia ich podniesienie powyżej linii barków. Ruchy w pozostałych stawach oraz chwytność i wydolność chodu jest prawidłowa. Ponadto nie występuje stan zapalny w stawach odwołującej. W związku z powyższym T. O. w dalszym ciągu jest zdolna do wykonywania pracy (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. G., k. 23-25 a. s.).

Odwołująca nie zgodziła się z wnioskami przedstawionymi przez biegłego sądowego ortopedy. W jej ocenie nie jest w stanie unieść lewej ręki do góry ponad wysokość łokcia, tak jak opisał biegły w swojej opinii. Ubezpieczona podniosła, że uraz, którego doznała w trakcie wypadku przy pracy, uniemożliwia jej ubranie, umycie głowy czy sprzątanie mieszkania. T. O. wskazała, że dokuczają jej drętwienie lewej ręki, obrzęk prawego podudzia, zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych, zwyrodnienie rzepki lewej, wysięk w stawie obojczykowo-barkowym, obrzęk szpiku i wyrostku barkowego, obrzęk tkanek miękkich, zerwane ścięgno mięśnie pod grzbietowego oraz zerwany kikut z retrakcją. Jednocześnie w załączeniu przedstawiła dodatkową dokumentację medyczną (pismo procesowe z dnia 27 stycznia 2021 r. wraz z dokumentacją medyczną odwołującej, k. 35-39 a. s.).

Następnie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty internisty z tożsamą tezą dowodową, jak w postanowieniu z dnia 19 maja 2020 r. (postanowienie z dnia 17 grudnia 2020 r., k. 28 a. s.).

W stanie zdrowia ubezpieczonej zdiagnozowano cukrzycę typu II leczoną insuliną i lekami doustnymi, zaćmę obuoczną, stan po operacji zaćmy oka prawego, nadciśnienie tętnicze, stłuszczenie wątroby, zaburzenia lipidowe, przewlekłą antybiotykoterapię z powodu róży nawracającej oraz stan po usunięciu zmiany łagodnej żuchwy po stronie prawej, a także epizod depresyjny. Rozpoznane schorzenia nie czynią jednak odwołującej niezdolną do pracy z przyczyn internistycznych. Stan ogólny odwołującej jest dobry. Samodzielnie ubiera się oraz porusza się sprawnie, od 10 lat przyjmuje insulinę bazową i doposilkową oraz leczy się z powodu nadciśnienia tętniczego, które jest kontrolowane farmakologicznie. Ze względu na stwierdzenie urazu lewego stawu barkowego i cukrzycy T. O. wymaga systematycznego leczenia oraz przestrzegania odpowiedniej diety. Powinna również prowadzić działania nakierunkowane na zapobieganie konsekwencjom rozpoznanej róży nawrotowej kończyny dolnej prawej. Odwołująca nie jest jednak osobą niezdolną do pracy. Niewskazana jest jedynie praca zmianowa i na wysokości w związku z chorobą cukrzycy (opinia biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych, diabetologii

i angiologii E. R., k. 51-54 a. s.).

W odniesieniu do w/w opinii odwołująca przedstawiła kolejną dokumentację medyczną dotyczącą stanu jej zdrowia (dokumentacja medyczna odwołującej, k. 71-74 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, w tym w aktach rentowych ubezpieczonej, a także na podstawie przeprowadzonego dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii oraz chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń. W konsekwencji zgromadzone dokumenty w toku procesu są pełnowartościowym materiałem dowodowym. Sąd jako kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy uznał jednak opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem pozwoliły one na dokładne określenie zakresu dysfunkcji, jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań T. O.. Sąd zwraca uwagę również, że biegli orzekający w niniejszej sprawie są specjalistami w swoich dziedzinach. Opinie w zakresie wniosków były tożsame i wzajemnie korelowały ze sobą. Dodatkowo były logicznie uzasadnione i w pełni odzwierciedlały możliwości wykonywania pracy przez odwołującą pracy zarobkowej.

Ubezpieczona zgłosiła zastrzeżenia jedynie do opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii wskazując, że liczne schorzenia uniemożliwiają jej wykonywanie obowiązków pracowniczych. Jednakże wymaga podkreślenia, że biegły sądowy ortopeda w swojej opinii odnotował wszystkie dolegliwości zdrowotne badanej i przeanalizował ich wpływ w perspektywie podjęcia przez nią pracy. Odczucia ubezpieczonej w zakresie występujących zmian w jej organizmie nie mogą mieć zasadniczego wpływu na ocenę medyczną stanu zdrowia. Należy uwzględnić w sprawie subiektywną ocenę strony odwołującej się, ale nie może ona zastępować ani przesądzać wniosków medycznych. Dla takich ocen należy stosować mierniki zobiekttywizowane, wynikające nie tylko z wywiadu, ale też z badań przedmiotowych, specjalistycznych, ewentualnych dodatkowych konsultacji oraz końcowych ocen biegłych lekarzy medycyny o odpowiednich kwalifikacjach związanych z posiadaną wiedzą czy odbytą specjalizacją (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt III AUa 357/13). W rozpatrywanej sprawie zarówno biegły sądowy ortopeda, jak i diabetolog uznali w sposób tożsamy, że stan ogólny ubezpieczonej jest prawidłowy, bowiem wykonywanie wszystkich podstawowych czynności nie stanowi dla niej poważnego problemu. Ponadto odwołująca nie wniosła żadnych merytorycznych zastrzeżeń do drugiej opinii, co wskazuje dodatkowo na prawidłowość zawartych tam wniosków.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 9 kwietnia 2020 r., znak: (...), jako niezasadne, podlega oddaleniu.

Przedmiotem sporu pomiędzy stronami była ocena stanu zdrowia odwołującej w perspektywie uznania jej za osobę częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy.

Jak stanowi art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy; ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów; nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 ust. 1 ustawy. Sąd ustalił, że w niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, iż odwołująca spełniła

przesłanki wynikające z przepisu art. 57 ust. 1 punkt 2-4. Jedyną kwestią sporną do rozważenia pozostawało, czy ubezpieczona jest częściowo lub całkowicie niezdolna do pracy.

Odwołująca cierpi na wiele schorzeń, które zostały zdiagnozowane przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii, chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii

w sporządzonych opiniach sądowo-lekarskich. Sąd doszedł do przekonania, że opinie sporządzone przez biegłych sądowych odnoszą się w sposób wszechstronny do stanu zdrowia ubezpieczonej, w których dokonano szerokiej oceny skutków jej schorzeń

w kontekście możliwości podjęcia pracy. Ustalenia zawarte w uzyskanych opiniach poczynione zostały w oparciu o wyniki badań specjalistycznych oraz bezpośrednio badanie odwołującej stanowiące w ocenie Sądu rzetelną i rzeczową analizę stanu jej zdrowia. Sąd przyjął, że treść sporządzonych opinii stanowi w pełni wiarygodny

i rzetelny materiał dowody. Biegli sądowi jasno w sposób wyczerpujący uzasadnili, że

z dokumentacji medycznej nie wynika, aby występowały jakiegokolwiek nasilenia dolegliwości wymagające intensywnego leczenia. Natomiast w przypadku występujących problemów zdrowotnych ubezpieczona może poddać się leczeniu

w ramach czasowej niezdolności do pracy. W rozpatrywanej sprawie biegli sądowi, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach medycznych mający odpowiednią wiedzę i doświadczenie, uznali, że odwołująca się jest zdolna do pracy.

Opinie wszystkich biegłych o wskazanych powyżej specjalnościach nie dały żadnych podstaw Sądowi do zmiany decyzji organu rentowego oraz do wydania wyroku w zakresie orzeczenia

o niezdolności do pracy.

O konieczności ewentualnego dopuszczeniu dowodu z dodatkowej uzupełniającej opinii tego samego lub innego biegłego albo wezwania na rozprawę biegłego, który sporządził opinię na piśmie, w celu ustnego wyjaśnienia opinii medycznej, nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w nim konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co powinno skutkować jego pominięciem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2005 r., sygn. akt II UK 60/05).

Zastrzeżenia ubezpieczonej zostały oparte wyłącznie na subiektywnej polemice

z dowodem w postaci opinii biegłego sądowego ortopedy, odniesionej do jej fragmentu dotyczącego braku medycznego uzasadnienia do ustalenia długotrwałej częściowej niezdolności do pracy. Tymczasem negatywne oceny sprzeciwiające się ustaleniu braku co najmniej częściowej niezdolności do pracy wynikały z każdej z wcześniej uzyskanych opinii od poszczególnych biegłych. Oznaczało to, że schorzenia rozpoznane przez poszczególnych biegłych lekarzy sądowych oraz ocena ich wpływu na ustaloną zdolność do pracy są zbieżne, a także zostały jednoznacznie ujawnione i wyczerpująco ocenione. Istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach może wymagać czasowych zwolnień lekarskich. Upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji gdy możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r., sygn. akt II UK 288/04).

Samo występowanie określonych jednostek chorobowych, a nawet subiektywne odczucia ubezpieczonego o utracie zdolności do zarobkowania nie powodują automatycznie możliwości uznania takiej osoby za niezdolną do pracy. Ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i sąd nie może opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu czy też na twierdzeniach strony odwołującej się. Ponadto ocena, czy osoba ubiegająca się o rentę jest niezdolna do pracy powinna, poza aspektem medycznym, uwzględniać także obiektywną możliwość podjęcia przez nią dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem jej kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa 554/17). W sprawach o prawo do renty nie wystarczy udowodnienie, że występują określone schorzenia, lecz konieczne jest wykazanie, w jakim stopniu wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00).

Polemizowanie

z wnioskami biegłych sądowych, z powoływaniem się na własną ocenę medyczną, lecz bez popartego stanowiska wynikami badań czy dokumentacji medycznej, nie jest wystarczające do podważenia fachowo sporządzonych i miarodajnych opinii.

Wymaga stanowczego podkreślenia, że T. O. nie złożyła żadnych zastrzeżeń ani wniosków dowodowych względem drugiej niekorzystnej dla siebie opinii biegłego sądowego. To z kolei wskazuje, że stanowisko biegłego sądowego E. R. było trafne, a jej twierdzenia zgodne z rzeczywistym stanem zdrowia ubezpieczonej. Ponadto wnioski wyprowadzone z tej opinii są w całości zgodne ze stanowiskiem zawartym w opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Obie opinie sądowe zostały sporządzone rzetelnie i na podstawie ustaleń poczynionych na ich podstawie Sąd oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego jako niezasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w sentencji wyroku.